

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M.M.**, bytom v B., zastúpenej **JUDr. D. K.**, *advokátom so sídlom kancelária v Ž.*, proti žalovanému **Krajskému stavebnému úradu**, Banská Bystrica, Nám. Ľ. Štúra 1, **o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 18. marca 2010 č. KSÚ BB-2010-297/358 - 1.OŠSS**, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. októbra 2010, sp. zn. 24S/30/2010-51, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. októbra 2010 sp.zn. 24S/30/2010-51 **potvrďuje.**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

Odôvodnenie:

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým uznesením podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) zastavil konanie, v ktorom sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, ktorým zrušil rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu (Mesto Banská Štiavnica, Primátor mesta - stavebný úrad) č. 3652/2009/Výst. z 21. decembra 2009 a č. 3652/2009/Výst. z 21. decembra 2009 a vec vrátil prvostupňovému správne mu orgánu na ďalšie konanie. Žalovaný svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zistil pochybenia v konaní, spočívajúce v porušení § 3, § 22, § 32 a § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) a § 87, § 96 a § 100

zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) a príslušných ustanovení vyhlášky č. 453/2000 Z.z. a vyhlášky č. 532/2002 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona a ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu.

Krajský súd dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie žalovaného je rozhodnutím procesnej povahy, nie je teda konečným rozhodnutím vo veci a žalobkyňa ním nebola ukrátená na svojich právach. Poukázal na to, že súdy v správnom súdnictve preskúmajú zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy vydaných v správnom konaní, ktorými správny orgán zasahuje do práv a povinností fyzickej alebo právnickej osoby, pričom možnosť domáhať sa takéhoto prieskumu je obmedzená negatívnym výpočtom rozhodnutí a postupov vylúčených zo súdneho prieskumu (§ 247 ods. 1 OSP). Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je dôsledne založené na zásade subsidiarity súdneho prieskumu vo vzťahu ku konaniu o riadnych opravných prostriedkoch v správnom konaní (§ 247 ods. 2 OSP). Preto poukazujúc na § 248 písm. a/ OSP, podľa ktorého súdy nepreskúmajú rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania, konanie v súlade s § 250d ods. 3 OSP zastavil.

O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP.

Proti tomuto uzneseniu prvostupňového súdu podala v lehote ustanovenej zákonom odvolanie žalobkyňa. Žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietala závery krajského súdu o procesnej povahe preskúmaného rozhodnutia žalovaného s tým, že priamo z textu predmetného rozhodnutia je zrejmé, že toto rozhodnutie je konečné, nevyplýva z neho, že vec sa vracia na nové konanie a rozhodnutie. Poukázala tiež na to, že z textu žaloby vyplývajú všetky skutočnosti preukazujúce spôsob a rozsah poškodenia jej práv preskúmaným rozhodnutím žalovaného.

Žalovaný správny orgán sa vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne stotožnil so závermi krajského súdu, že žaloba žalobkyne smeruje voči rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom. Až konečné rozhodnutie vo veci samej je takým správnym aktom, kedy možno relevantne hovoriť o zásahu do práv účastníka

konania. Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP). Odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s právnymi závermi obsiahnutými v uznesení krajského súdu, ktoré považuje za správne a vychádzajúce z dostatočného zistenia skutkového i právneho stavu veci (§ 219 ods. 2 OSP).

Žalobkyňa napadla žalobou podľa § 247 OSP rozhodnutie vydané v odvolacom konaní podľa § 53 a nasl. správneho poriadku, ktorým bolo zrušené rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa.

Žalobkyňa vo svojom odvolaní správne poukazuje na to, že rozhodnutie žalovaného obsahuje len výrok o zrušení rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa bez toho, že by žalovaný vyslovil, že sa vec vracia na ďalšie konanie. Zrušením rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu v odvolacom konaní bez toho, že by konanie bolo zastavené, sa však vec dostala do štádia, kedy bol podaný návrh na začatie správneho konania, pričom o ňom ešte nebolo rozhodnuté. Je preto povinnosťou správneho orgánu prvého stupňa o ňom konať a rozhodnúť. Zároveň je v zmysle § 59 ods.3 veta za bodkočiarkou správneho poriadku viazaný právnym názorom odvolacieho orgánu, t. j. žalovaného.

Rozhodnutie žalovaného teda nemožno považovať za rozhodnutie, ktorým sa správne konanie končí, a to aj keď žalobkyňa mohla z poučenia o opravnom prostriedku vyvodiť opačné závery. Konečnosť rozhodnutia vyjadrenú v poučení treba chápať vo vzťahu k opravným prostriedkom podľa správneho poriadku a vyvodzovať z nej len nemožnosť podať voči preskúmanému rozhodnutiu žalovaného odvolanie, hoci je pravdou, že v spojení s neúplným výrokom rozhodnutia, čo je však namieste považovať za inú zrejmu nesprávnosť rozhodnutia podľa § 47 ods. 6 správneho poriadku, boli obavy pochopiteľné.

S ohľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, stotožniac sa s dôvodmi v ňom uvedenými, ako vecne správne potvrdil (§ 250ja ods. 3 veta druhá a § 219 ods. 1 a 2 OSP)

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobkyni ich náhradu nepriznal, pretože v tomto konaní nebola úspešná, a žalovanému žiadne trovy z dôvodu podania neúspešného odvolania žalobkyne nevznikli a ani ich náhradu neuplatnil.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. januára 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková